

Zpěv Maora

AL
press

edice
KIOKAN

EMMA TEMPLE

edice
KIOKAN

Zpěv Maora

EMMA TEMPLE

edice

Copyright © 2012 by Piper Verlag GmbH, München/Berlin
Translation © Marta Kališová, 2016
Copyright © ALPRESS, s. r. o.

Všechna práva vyhrazena.

Žádnou část knihy není dovoleno užít
nebo jakýmkoli způsobem reprodukovat bez písemného
souhlasu držitele práv, s výjimkou krátkých citací
nebo odkazů, které tvoří součást kritického hodnocení.

Z německého originálu GESANGTES MAORI
přeložila Marta Kališová
Redakční úprava Drahomíra Smutná
Grafická úprava obálky Tomáš Řízek
Elektronické formáty Dagmar Wankowska, *LiamART*
Vydalo nakladatelství Alpress, s. r. o., Frýdek-Místek,
v edici Klokan, 2017
shop@alpress.cz
Vydání první

ISBN 978-80-7543-383-1 (pdf)

Pro George a Maus

1.

INDICKÝ OCEÁN, 1953

Sálavý žár žhnoucího uhlí ho pálil do obličeje, ruce již několik hodin skoro necítil, ale John přesto dál přikládal lopatou černé uhlí do rozpáleného otvoru. Nesměl polevit ani na chvilku. Dozorce je měl všechny na očích. Hned si všiml, když některý z dělníků v pravidelném rytmu házení lopatou zůstal pozadu, a pak nešetřil ranami přes záda, nohy i paže. Jako by je i beztoho od nepřetržité práce nebolo celé tělo. Džbán vody byl jediný luxus, který byl dělníkům na *Pacific Maidenu* dopřán. Není divu, jinak by v žáru ohně po půldni omdleli.

Když se John nechal na tuto práci najmout, věděl, že ho nečeká žádná pohodová plavba. Ale tak tvrdou práci si nepředstavoval. Házet lopatou uhlí, to zní jako těžká práce, ale té se doposud nikdy nebál. Ale tady dole u obrovských strojů v podpalubí panovalo téměř nesnesitelné vedro. K tomu ještě nedostatek kyslíku, který se postaral o stálou bolest hlavy. A neutichající tlukot pístů to celé jen zhoršoval.

Noclehárna byla hned vedle strojů. Muži tam leželi namačkání na proleželých pryčnách, které dělníci druhé směny opustili jen před malou chvílí. John neměl ani tušení, s kým sdílí své lože, ale spal vždy s pachem jeho potu v nose. Pronikavé zapískání ukončilo dnešní denní směnu. Nebo byla noc? John ztratil pojem o čase. Ale dnes nechtěl jen sníst svou tvrdou skývu chleba a upadnout do tvrdého spánku. Chtěl se projít po palubě a dopřát plicím čerstvý vzduch. K tomu se ostatně odhodlával každý den, ale nakonec vždy zvítězila nezměrná únava.

Vyčerpaně vystoupal po mnoha schodech nahoru a zdálo se mu, že se dostal z pekelného jícnu na světlo. Ještě poslední schod... zvedl kovové dveře a octl se na čistě vyleštěné palubě velkého parníku. Pomalu přešel k zábradlí. Hluboko pod ním se leskl Indický oceán, ve vlnách narážejících na příď světélkoval plankton a dodával boku lodi téměř magický lesk. Pluli někde jižně od Indie. Nebude trvat dlouho a proplují Suezským kanálem. Což by se John vůbec nedozvěděl, když byl zavřený v podpalubí a přikládal uhlí.

Zvědavě se rozhlédl. Loď patřila jeho otci jako všechny lodi, které měly ve svém názvu slovo Pacific. Znal její rychlost, velikost i vysoké stáří, tak jako u všech lodí společnosti *Pacific Shipping Company*. Pravděpodobně už někdy na její palubě byl, představil se kapitánovi a zdvořile se usmíval, když muži žertovali o dědici a následníkovi. Johnův otec byl statný a energický muž, rozhodně si ještě několik desítek let nenechá vzít oťže rejdařství z rukou – tím si byl John jist. Nyní se s tímto životem rozloučil. S konečnou platností. Byl jen jedním z dělníků, kteří hází lopatou, už ne syn majitele. Tak tomu chtěl, když se nechal zapsat na seznam jako John Miller.

Zasněně se díval vzhůru na oblohu. Jižní kříž svítil po straně téměř nad horizontem. Nepotrvá dlouho a nebude už vidět souhvězdí, které po celé dětství bdělo nad jeho spánkem.

V budoucnosti chce žít v Německu u své vlastní rodiny. Nový Zéland byl minulostí, jen epizodou, která ovšem trvala téměř dvacet let...

Dveře za ním zaskřípěly, jak je někdo otevřel. Cvaknutí zapalovače a jeho plamínek na chvílku osvětlil tmavý obličej s ostře zahnutým nosem, pak doutnající cigareta a znovu tma. Ta krátká chvílka Johnovi stačila, aby poznal prvního poddůstojníka. Přímého nadřízeného všech námořníků, kteří na palubě prováděli jednoduché činnosti jako příkládání pod kotel nebo škrábání brambor. John si lehce povzdechl. Doufal, že tu bude chvíli sám, ale nebylo mu to dopřáno.

Poddůstojník si stoupl vedle něj, potáhl z cigarety a popel klepl do moře. Zamyšleně se díval za ním a jen jakoby mimochodem poznamenal: „Je možné, že jsem tě už někdy viděl?“

John pokrčil rameny. „Jestli jsi také z Christchurch, je to možné, tak velký není,“ řekl pokud možno klidně. Mohl jen doufat, že ho nikdo nepozná.

Poddůstojník zavrtěl hlavou. „Ne, muselo to být někde na palubě, jen nemůžu přijít na to, kdy. Jsi si jistý, že ses nenechal najmout už dřív?“

John se zasmál. „Chci se jen dostat do Hamburku a tohle je pro mě dobrá možnost. Jsem mladý a silný, tak bych si měl takhle na cestu vydělat.“

Poddůstojník znovu odklepl popel do moře. Chvíli bylo ticho a John si myslel, že tím hovor skončil. Pak se poddůstojník náhle otočil a přidržel hořící zapalovač u Johnova obličeje.

„Tak teď jsem si vzpomněl. Byl jsi s Cavanaghem, naším panem rejdařem. Vlekl ses za ním a na všechno kýval. Jsi jeho syn!“

John odmítavě zavrtěl hlavou. „Co tě to napadá? Kdybych byl rejdařův syn, popíjel bych teď víno v důstojnické jídelně a pak šel do své luxusní kajuty na horní palubě. Zcela určitě bych nestál dole u mašin a neházel lopatou. A nesdílel bych svou pryčnu s páchnoucím kumpánem.“

Poddůstojník na něj pohlédl se zakloněnou hlavou. „No, je možný, že nechceš, aby tě starej pán našel. A jestli chceš tajně pláchnout do Německa, tak pár týdnů práce s lopatou vydržíš, nebo ne?“

„Proč bych měl utíkat? Jako dědic *Pacific Shipping Company* bych k tomu neměl žádněj důvod. Mohl bych se mít dobře a jen čekat, až starej Cavanagh natáhne bačkory.“ Pohrdavě si odfrknul, aby dal najevo, jak nesmyslný je poddůstojníkův nápad. Ve skrytu duše se v něm ale začal šířit strach. Co když teď chlapi z posádky ucítí šanci pomstít se neoblíbenému rejdaři? Najednou viděl nízké zábradlí jinýma očima. Jak rychle je možné srazit někoho do moře a jak asi vypadají stále se zmenšující světla nákladní lodi, než se člověk v hlubokém oceánu utopí?

Poddůstojník se ale od své myšlenky nemínil nechat odvést. „Ale jo, jsi to ty, tenhle John. Po celou dobu ses tvářil, jako že jsi něco lepšího. Přitom jsi neměl ani ponětí, co od nás tvůj otec požaduje. Ale kdoví, možná tě k nám sám poslal, abys ho informoval, jak nás ještě líp využít. Koho zajímá, že všichni chlapi ve strojovně budou jednou zvracet krev? Tvůj otec jen tak na naftu nepřejde, ten ne. Dokud bude na Novém Zélandu uhlí, nechá své lodi jezdit na něj.“

John zvedl na obranu obě ruce. „Opravdu nevím, o čem to tu mluvíš. Chci jen do Hamburku...“

Prudkým pohybem otevřel poddůstojník dveře ke schodům a křikl do tmy: „McTaggarte, jsi tam? Pojď se sem nahoru podívat, koho jsem tu našel!“

O chvílku později vystoupil na palubu velký muž. Očividně maorský míšenec s tmavýma očima, obrovskými svaly a skoro o hlavu vyšší než John. Ten už ho párkrát viděl, jak lehce, bez námahy hází uhlí pod kotel. Teď se na něj muž jen chvíli díval a přikývnul: „Jo, je to von. V tý špíně dole jsem ho nepoznal. Pobíhal za starým Cavanaughem a vypadal jako jeden z těch hodnejch chlapečků, kterejm bude jednou patřit celej svět.“ Na chvílku se zamyslel a pak se zeptal: „Co tady u nás chce?“

Poddůstojník znovu potáhl z cigarety. „Hraje si tu na špióna. Nebo utekl od papínka a doufá, že prožije nějaké dobrodružství. Znáš to přece, Hamburk a Reeperbahn!“ Oba se rozřehtali. „To bude ono! Neměli bychom říct kapitánovi, jaký cenný náklad má na palubě? Co myslíš?“

John bezděky vykulil oči a zavrtěl hlavou – chyba, kterou si okamžitě uvědomil. Tím se prozradil. Poddůstojník k němu přistoupil o krok a popadl ho špinavou tlapou za límec umazaný od uhelného prachu.

„Kapitán se nesmí nic dovědět, co? Nevím sice proč, ale v žádném případě se nemá domáknout, koho si to s sebou vezeme! A ty za ním nikdy nepoběžíš a neřekneš mu, co pro nás musíš dělat...“

Oba muži se na sebe podívali a drsně se zasmáli.

Bez varování kopl McTaggart Johna zezadu pod koleno. Holínky z těžké kůže měly špičky s ocelovou výztuží. Bolest projela Johnovi jako blesk celou nohou a srazila ho na kolena. Okamžitě přistála tatáž ocelová špička na jeho žaludku. Zalpal po dechu. „Co to má...“ chtěl protestovat, ale dostal ránu pěstí do tváře. Schoulil se na zemi jako novorozeně, ale nic ho

nemohlo ochránit před ranami a zlostí obou námořníků. Měli šanci pomstít se rejdaři, a tak to udělali. Pořádně. Koho zajímalo, že nejde o George Cavanagha, ale o jeho syna? John po chvíli ztratil vědomí a zahalila ho milosrdná tma. Nevšiml si ani, když od něj odešli, jen vzdáleně slyšel jejich posměšný smích.

Když znovu přišel k sobě, na obzoru již svítalo. Se sténáním otevřel napuchlé oči a opatrně pohnul nohou, pak druhou. Zdálo se, že nemá nic zlomeného. Pomalu se posadil. Celé tělo ho bolelo a na košili měl krvavé skvrny. S námahou se zvedl a opřel o zábradlí. Aspoň že ho ti dva nehodili přes palubu. I když by ho to snad ušetřilo bolesti. Ušklíbl se. Těch pár týdnů to nějak vydrží a v Hamburku bude tak jako tak všechno jinak. Nadechl se zhluboka svěžího vzduchu, naposledy sklouzl pohledem ke vzdálenému horizontu a otočil se.

Když otevřel skřípající dveře do podpalubí, na chvílku zaváhal. Tam dole ho čekalo peklo s McTaggartem a tím poddůstojníkem. Ale na útěk tady na lodi nemohl vůbec pomýšlet. Neměl na vybranou, musel to vydržet. Když za ním zapadly dveře, znělo mu to v uších, jako by to byly dveře žaláře.

„Tak dělej, ty maminčinej mazánku, pohni sebou!“

V přítmí místnosti pro posádku se nad Johnem skláněl tmavovlasý poddůstojník. Aby svým slovům dodal váhu, kopl ho kolenem do boku. Bylo to zbytečné, neboť John již seděl na okraji své úzké pryčny a zvedal se. Sáhl po své košili, která už dávno nebyla bílá, a přetáhl si ji přes hlavu – knoflíčky se nezabýval, byla by to jen ztráta drahocenného času, a opustil noclehárnu, jak nejrychleji to šlo. Nebylo to však dost rychle pro muže, který ho budil. Měl v ruce mop s dlouhou nása-

dou a tloukl jí Johna po nohách. Měl z toho vyloženě legraci. John sklonil hlavu. Od té doby, co ho na palubě zbili, nevynechali poddůstojník a jeho kumpán ani den, aby ho nenechali na pokoji. Jeho rány a modřiny z první „lekce“ se proto nemohly zahojit.

„Trochu rychleji, jestli smím prosit. Tvůj otec nás neplatí za počítání hvězd. Loď musí být čistá a musíme dojet včas. Tak sebou sakra hoď! Dneska máš na starost latríny. Všichni už si stěžují na jejich smrad, nejvyšší čas, aby se o ně náš urozený hošánek postaral!“

S těmi slovy vrazil Johnovi do ruky mop, ukázal na kbelík, který stál na zemi a zmizel ve spoře osvětlené chodbě.

John zívł a opatrně se protáhl, nakolik mu to dovolila bo-lavá žebra. Bylo časně ráno, loď teď plula na západ od In-die, nedaleko Afrického rohu. Bude trvat ještě dlouhé týdny, než doplují do Hamburku. Na chodbách panovalo nesnesi-telné vedro. Když John otevřel dveře k latrínám, zavalil ho proud tak páchnoucího vzduchu, až se mu zvedl žaludek. Zhluboka se nadechl, ale nepomohlo to. Nemohl však ce-lou dobu zdržovat dech, a tak zařal zuby a snažil se myslet na lepší zítřky.

Naplnil kbelík vodou, přidal trochu jádrového mýdla a pustil se do umyvadla pod napolo slepým zrcadlem. Za-tímco drhl armaturu a snažil se odstranit aspoň tu největší špínu, uviděl svůj obličej ve vyleštěném kusu kovu, který měl sloužit mužům jako zrcadlo.

Světlé vlasy se zvláštním zlatavým odstínem mu visely v pramíncích do čela. Jeho nápadné zelené oči – nebo to byla přece jen mořská modř? – vypadaly unaveně. Pod lícními kostmi vpadlé tváře, hluboké kruhy pod očima a roztržený ret – strastiplná cesta zanechala v jeho obličejí stopy. Nos měl nateklý a trochu nakřivo, zřejmě mu ho před několika

dny zlomili. Tušil, že otcovo rejdařství nezbohatlo z dobroty, ale tak zlé si to přece jen nepředstavoval. To přišerné vedro při dlouhých cestách v tropech. Nebo nesnesitelný zápach v podpalubí, kde se tucty nemytých mužů tísnily na malém prostoru. Ty hrubé vtipy, kterými se bavili po práci, když se snažili pozvednout si náladu zteplalým pivem.

John ponořil mop do vody a umýval podlahu, na které sem tam šplíchala smradlavá břechka. Copak se ostatní nesažít trefit do připravených kbelíků? Odnášel kýble po jednom na palubu a snažil se, aby mu páchnoucí tekutina nepocákala kalhoty. Ale vlnobití bylo tak silné, že se mu to nedařilo. V ústech měl nakyslou chuť, když konečně postavil poslední kbelík zpátky na místo a dál čistil podlahu. Trvalo celou věčnost, než ji pod nánosem nečistot bylo znovu vidět. Ve chvíli, kdy naposledy vyždímal mop, se otevřely dveře. Muž, který ho prve budil, vešel dovnitř a pátravě se rozhlížel.

„Tak hotovo?“

John přikývl. Poddůstojník nechtěl žádné vysvětlování a byl agresivní, když mu chtěl něco říct. Ale tentokrát se jen usmál, ukázal shnilé zuby, rozepnul si kalhoty a velkým obloukem se vymočil na umytou podlahu. Přitom se trefoval ne do kbelíků, ale Johnovi na nohy. Ten udělal mimoděk krok stranou.

„Dovolil jsem ti snad ustoupit, námořníku?!“ zařval poddůstojník, aniž přestal močit.

John se zarazil. Tahle cesta se pro něj po odhalení změnila v noční mŕvu, doprovázena samými zrůdami. Tenhle poddůstojník byl jednou z nejnebezpečnějších. Když mu John odporoval, nebo nedělal to, co po něm chtěl, hned ho zbil. Určitě si přitom představoval, že tluče jeho otce, George Cavanagha, majitele velké *Pacific Shipping Company*. Rejdaře,

který během poslední války přišel k velkému bohatství a teď dělá vše pro to, aby si svůj majetek udržel.

John sevřel v rukou ulepenou násadu mopu a sklonil hlavu, zatímco mu poddůstojník močil na boty a ani se netvářil, že by to bylo nedopatřením.

Konečně svůj měchýř vyprázdnil. Pohrdavým gestem ukázal na podlahu.

„Tomu říkáš čistý? Tak to bych od svých námořníků nečekal! Když neumíš zacházet s mopem, tak si holt musíš kleknout na kolena, abys podlahu pořádně umyl!“ Vzal špinavý hadr, který visel na rezavé trubce, a hodil ho Johnovi k nohám.

„Umyj to. Až budeš hotov, musí být podlaha čistá tak, že by z ní mohl jíst i sám kapitán. Je ti to jasný?“

John se pomalu spustil na kolena. Cítil, jak mu vlhkost prosakuje skrz pracovní kalhoty až na kůži. Zatnul zuby a polkl. Tenhle poddůstojník nad ním nemá žádnou moc, ne skutečnou. Ne nad jeho duši. John se zaměřil jen na svůj velký cíl. Chtěl se ve zdraví dostat do Hamburku a začít tam nový život. Popadl hadr a začal toho rána už podruhé drhnout podlahu.

Když později přišel do místnosti pro mužstvo, aby si vzal něco k jídlu, odesedávali si od něj i ti nepřátelštější námořníci. „Cos mu udělal, že tě tak nenávidí?“ zamumlal jeden starší muž, než vzal svůj talíř a přesedl si k vedlejšímu stolu. „A nezlob se, chlapče, smrdíš jako tchoř, to je i na mě moc.“

John začal do sebe rychle soukat lepkavou ovesnou kaši. Nikdy nevěděl, kdy se poddůstojník nebo McTaggart znovu objeví, což by znamenalo konec jeho přestávky na jídlo.

Ještě pár doušků zteplalé vody a pak honem zase k velkým kotlům přikládat uhlí. Skoro se na už tvrdou směnu těšil, neboť věděl, že ho během ní jeho trýznitelé nechají na pokoji.

Po hodinách dřiny se natáhl na svou pryčnu. Chrápání ostatních mužů v těsné horké místnosti a jeho nalomená žebra mu přes velikou únavu nedaly spát. Ležel na zádech a díval se do temnoty. V myšlenkách se vracel zpátky k okamžiku, kdy se rozhodl, že jednoho dne opustí Nový Zéland...

Byl to jeden z krásných prosluněných dní, jaké jsou jen na Novém Zélandu. Dům jeho otce stál vysoko nad Tichým oceánem, z lehce se svažující zahrady bylo vidět na tyrkysově zbarvené moře s korunkami pěny na vlnách. Nad ní se klenulo tmavomodré nebe bez jediného mráčku. Bylo jen několik dní před Vánocemi, brzy skončí rok 1944.

John seděl pohodlně na terase nad svými domácími úkoly, když se náhle objevil jeho otec. Zcela proti svým zvyklostem měl v ruce láhev piva a tvářil se zasmušile. John si vzpomínal docela přesně, že v tu chvíli objevil v jeho černé kšticí první šedivý pramínek. Neklidný život a válka nebyly ani pro něj lehké. Dlouhými doušky vypil pivo a láhev odhodil vysokým obloukem do zahrady. Mohl si být jistý, že jeho maorský zahradník láhev sebere a vyhodí.

John se chtěl znovu věnovat svým knihám, když jeho otec spustil.

„Mír! Všichni mluví jen o míru, jako by to bylo bůhvíco dobrého. Obraty poklesnou jen proto, že se všichni teď na jednu chtějí držet za ručičky a sledovat západ slunce. Hitler se neudrží, to už je jasné.“ Georg Cavanagh si pohrdavě odfrknul. „Poslední zprávy z Evropy to právě potvrdily, Ně-

mecko je na kolenou. Už na jaře bude zase mír...“ Z jeho úst znělo to prohlášení jako katastrofa.

„Ale to je přece dobře!“ prohlásil John upřímně. „Vojáci se konečně vrátí domů. Otec Rózy je v Evropě už tři roky...“

Větu však nedokončil. Jeho otec, který si ho do této chvíle sotva všiml, se otočil a vyjel na něj. „Copak mě zajímá Rózin otec? Nebo všichni ostatní, co jsou ve válce? Jde o to, že naše rejdařství vozí do Evropy uhlí. A to se vyplatí jen tehdy, když všechny ocelárny jedou naplno, aby vyrobily koule, tanky a děla. Ty nejsi rád, že se nemusíš starat o peníze? Tak se modli, aby tahle válka trvala věčně!“

Podíval se vyzývavě na svého syna, zjevně očekával rozumnou odpověď. To by bylo nejjednodušší řešení. Ale John tenkrát ještě nevěděl, že je někdy lepší sklonit hlavu, mlčet a myslet si své. Neměl ještě zkušenosti s hněvem a zuřivostí George Cavanagha. Nebylo mu ani jedenáct let.

„Můžeme přece dovážet do Evropy jiné věci. Vlnu, ovoce, možná i maso...“ navrhoval. „Možná pak nebudeme bohatí jako teď, ale budeme žít v lepším světě. Moje učitelka pořád říká, že válka je jen pro ty lidi, kteří jsou hloupí na to, aby zachovali mír.“

„To ukazuje jenom na to, že hloupí prostě nevymřou. A ty jsi živoucí důkaz toho, že špatné vlastnosti se dědí nejlíp. Tvoje matka taky snila o lepším světě, ale nic jí to nepřineslo. Naopak...“

V tu chvíli uslyšeli z otevřených dveří na terase ohlušující povyk. Georg Cavanagh se otočil na patě a rychle se rozběhl k domu. John běžel za ním, ale spíš jen ze zvědavosti. Co se mohlo stát?

Když doběhli do obývacího pokoje, první, co John spatřil, byl jeho bratr. Ewan seděl jako hromádka neštěstí vedle prázdné podesty a z očí, tolik podobných otcovým, se

mu řinuly slzy. Vedle něj ležely kousky kovu i dřeva jako nějaké divoké mikádo, ze kterého vyčnívaly rozlámané součásti. Georg Cavanagh stál vedle něj a díval se na ten zmatek. Zjevně ještě nenašel správná slova pro vyjádření svého hněvu. Když ho nic vhodného nenapadlo, zvedl ruku a uhořdil malého Ewana vši silou do žeber. Chlapec upadl na zem a šeptal: „Omlouvám se, otče, to jsem nechtěl. Na zábradlí si sedl motýl a já ho chtěl chytit. Přitom ta loď spadla. Promiň, otče, promiň.“

Synova lítost však rejdaře neuklidnila. „Máš vůbec ponětí, cos tu tak bezohledně shodil? To je model lodi *Pacific Miriam*! Mé první lodi, kterou jsem pojmenoval po tvé matce! To nemáš před ničím a před nikým úctu, ty darebáku?“

Ewan vzlykal dál. Celý se třásl, když znovu vysvětloval: „Já to nechtěl, otče. Spravím to...“

Georg Cavanagh ho znovu uhořdil. Tentokrát zanechala jeho ruka na chlapcově tváři rudý otisk.

John cítil, jak v něm stoupá chladný hněv. Proč otec nemůže přijmout Ewanovu omluvu a spokojit se s tím, že nabídl pomoc při opravě lodi? John byl jen o necelé tři roky starší než bratr, ale cítil se za něj odpovědný. Když otec znovu pozvedl ruku, postavil se před Ewana.

„Teď ho nech na pokoji. Opravíme tvou *Pacific Miriam* spolu, za týden už ani nepoznáš, co se stalo.“ John se otočil k Ewanovi a povzbudivě na něj kývnul: „To zvládneme, nedělej si starosti.“ Bratr se váhavě pousmál. Na zlomek vteřiny to vypadalo, jako by mohli být znovu pokojnou rodinou.

Ale prudký hněv George Cavanagha ještě nepominul. Na čele mu naběhla žíla, když se otočil ke staršímu synovi. „No jo, náš malý John, vždycky na straně slabých, kteří hledají pomoc... Takhle z tebe nikdy nebude správný obchodník. A takový slaboch má jednou převzít mé rejdařství?“

„Já přece tvoje rejdařství vůbec nechci!“ vyhrkl John. „Jestli potřebujeme válku k tomu, abychom vydělávali peníze, a Rózin otec se nemůže vrátit domů...“

Tentokrát zasáhla otcova ruka Johna. Georg byl zlostí bez sebe. „Měl bys mi prokazovat víc vděčnosti! Ale jsi jako tvoje matka! Máš na mysli jen dobro, zastáváš se slabých a soucítíš s těmi, kdo nic nezískali. A víš, co získala dodnes tvá matka? Nic!“

Až do této chvíle byl John přesvědčen, že jeho matka zemřela krátce po porodu. Pak se otec oženil s Miriam, matkou Ewana, a ta při jeho porodu rovněž zemřela. Pozoruhodný sled náhod, obě zemřely hned po slehnutí. Ale ve třicátých letech byla lékařská péče na západním pobřeží Jižního ostrova nedostatečná, proto John o těchto nešťastných úmrtích moc nepřemýšlel. Jen když se Bridget, nové ženy svého otce, ptal na obrázky své matky, pohládila ho se zvláštním výrazem ve tváři po hlavě a mumlala něco o tom, že otec všechno zničil, protože jeho bolest byla příliš veliká. O něco později pak v jedné těžké zimě zemřela na zápal plic i Bridget. Georg Cavanagh se už nikdy znovu neoženil.

Teď však jeho otec vůbec nevypadal, že by svou bolest nemohl unést. Místo toho uhodil Johna ještě jednou tvrdě do obličeje. „Tvoje matka nedokázala ani to, aby si tě mohla nechat. Postaral jsem se o to, aby ztratila svého muže i jejich bohatství, a pak jsem jí vzal i jejího jediného syna. Tebe. Jednoduše proto, že jsem jí chtěl dokázat, že ji mám v hrsti, že prohrála a se mnou se nesmí srovnávat. Ale ona se vždy chovala, jako by byla něco lepšího, tak jsem ji musel poučit...“

John zvedl hlavu. Co to tenhle muž ve svém hněvu vykládá? „Proč ztratila svého muže? Jak jsi jí mě mohl vzít? Vždyť to nedává vůbec žádný smysl!“

Cavanagh se jízlivě rozesmál. „Tys opravdu věřil té povídačce mé ubohé zesnulé ženy? Jako bych já mohl zplodit tak uboze změkčilého syna, jako jsi ty!“ Ještě jednou se hrozivě zasmál.

John se bezradně díval na svého otce. „Já nejsem...“ zeptal se opatrně, ani si netroufl větu dokončit.

„Samozřejmě že nejsi můj syn,“ dopověděl Cavanagh za něj. Zdálo se, že mu dělá potěšení, otlouct desetiletému chlapci pravdu o hlavu. Teď už ho nebylo třeba dál bít. Mnohem horší bylo, co řekl. „Tvůj otec byl laskavý majitel dolu, který pořád myslel jen na blaho svých zaměstnanců. Já mu ukázal, jak se vydělávají peníze, ale ten idiot se to nechtěl naučit, bránil se. Taky ho to stálo život. A všechny peníze. A jeho žena, krásná a hrdá Ava, ta musela udělat všechno, co jsem chtěl já. Měl jsem nad ní moc... a tak jsem ji poslal domů. Ale bez tebe. Tebe jsem si nechal, aby Denson i v hrobě viděl, že já jsem ten silnější.“

„Mou matku jsi poslal domů?“ John se sotva odvážil položit další otázku: „Kde je její domov? Žije ještě? Kde?“

„Když jsem ji viděl naposled, ještě žila. Netuším, co se stalo pak. Taková válka může jednoho stát život. Slyšel jsem, že Hamburk bombardovali. Možná jí spadla bomba na hlavu. Nebo se cestou vrhla do moře a obětovala se žralokům. Vypadala na to, když se s tebou loučila.“

John se snažil zachovat si chladnou hlavu. Jeho matka možná žije? Musí teď využít co nejvíc hněvu svého otce, tedy pěstouna. Když bude mít štěstí, poví mu toho tenhle rozzuřený muž ještě víc. Neuvěřitelné věci, které si John bude pamatovat navždy. A jednoho dne toho využije...

„Hamburk?“ zeptal se pokud možno lhostejně. „Moje matka je Němka?“

„Ano,“ přikývl muž, kterého ještě před chvílí pokládal za svého otce. „Přišla sem a pak se zase vrátila zpátky, slečna Eckhardtová. Žádná škoda pro Nový Zéland.“

„A kdo tedy byl můj otec?“ John nemohl uvěřit tomu, co slyšel. Jak to, že skoro jedenáct let nepoznal, že vyrůstá v cizí rodině?

„Budižkničemu. Dobrák, kterej věřil v lidskou soudržnost. V to, že všichni můžou žít spolu a budovat si novou budoucnost a podobný blbosti.“ Zlost rejdaře poznenáhlu vyprchávala, zase přicházel k sobě. „Ty se máš tady u mě mnohem líp. Co by ti mohla tvá matka nabídnout? Malou komůrku někde v Hamburku, zatímco by sama zoufale hledala nějakou obživu. Ne, Johne, musíš mi věřit, já ti můžu nabídnout do budoucna mnohem víc!“

Zdrženlivým gestem ukázal John na svého malého bratra, který stále ještě seděl jako hromádka neštěstí na studené kamenné podlaze. „A co on? Je aspoň on tvůj skutečný syn?“

Cavanagh přikývnul. „To určitě je. A proto je tak důležité, aby byl dobře vychovaný. Aby se mu nepromíjely žádné chyby jen proto, že je ještě malý. Ewan je pravý Cavanagh!“

John jen mlčky sklonil hlavu. Chtěl se otočit a jít zpátky do zahrady, aby přemýšlel o nových odhaleních George Cavanagha. Kde je jeho matka? Žije ještě? Ale než mohl zmizet, vytáhl ho z jeho úvah otčímův hlas.

„Myslel jsem, že chceš s Ewanem opravit ten model. Prý nic nepoznám. No dobře. Zítra si *Pacific Miriam* důkladně prohlédnu. A běda vám, jestli na ní najdu jen jediný škrábánek!“ S tím se otočil a zmizel.

John pokývl hlavou, posadil se vedle bratra a začal sbírat jednotlivé díly. Ewan se na něj váhavě ze strany podíval. „Ty

nejsi můj bratr?“ zeptal se nakonec. Hlas se mu přitom trochu třásl.

„Ty budeš navždy můj bratr,“ prohlásil John a pohladil Ewana po jeho černých ježatých vlasech. „Na tom nemůže nic změnit ani otec, ani ty historiky o mojí nebo tvojí matce. Ale musíš se naučit nedráždit otcův hněv. On hned rozdává rány...“

Nad modelem lodi strávili polovinu noci. Pak se objevila nová hospodyně jejich otce, hodně štíhlá blondýna jménem Fiona. Napřed chtěla oba chlapce poslat do postele, ale po chvílce zjistila, že se jí to nepodaří. S povzdechnutím si klekla na podlahu, vzala do ruky drát, který ležel pod stolem a řekla: „Musím vám dvěma pomoci, jinak se bude pan Cavanagh večer zase zlobit...“

Příští den si otec sedl na své obvyklé místo v obývacím pokoji a jal se prohlížet model lodi. Se zamračeným čelem ho v rukou otáčel a kontroloval ze všech stran, než ho položil zpátky na stojan. „Dobrá práce.“ Fiona stála za ním a mrkla na oba chlapce. Jen ona sama věděla, že Ewan a John usnuli na podlaze, zatímco ona opravu dokončila.

Během dalších dnů si John zapsal na kus papíru vše, co mu jeho otec ve vzteku prozradil o jeho matce. Seznam byl žalostně krátký:

Němka (Hamburk?)

Ava (Densonová? Eckhardtová?)

Na Novém Zélandu provdaná na majitele dolu (Densona), který zemřel. Pravděpodobně v souvislosti s důlním neštěstím, ve kterém měl prsty Cavanagh. Musel žít tehdy také na západním pobřeží.

Návrat do Německa v polovině třicátých let.

Tento list si John uschoval ve svém nočním stolku. Devět let si ho pročetl a sám sobě přísahal, že svou matku jednou najde. Bez ohledu na to, kolik toho o ní ví. Chtěl slyšet ten příběh celý, chtěl vědět, jak ji Georg Cavanagh mohl přimět k tomu, aby svého syna opustila. A pak se společně vrátí na Nový Zéland, pomstí se a donutí George Cavanagha promluvit. Vždycky, když nemohl v noci spát, představoval si stále znovu své setkání s matkou.

„Ahoj, ty mě neznáš, ale já jsem tvůj syn.“ Řekl by to tak doopravdy? Nebo by ji jen beze slova objal? Jestlipak se jí podobá? Co asi dnes dělá? V jeho dětských představách to byla krásná princezna, která sedí v přístavu v Hamburku a čeká na něj. Když dospěl, věděl, že to tak není. Docela jistě musela pracovat a už jí nejspíš bylo přes čtyřicet. Ale přesto, určitě na něj čekala.

Hned den poté, co absolvoval rejdařskou školu, šel do přístavu a ptal se po první lodi jedoucí do Hamburku. Jeden starý námořník, který seděl na hromadě lan, ukázal na loď na konci mola. „Támhle je *Pacific Maiden*, vyplouvá zítra na moře. Není to zrovna ta nejlepší bárka, na který se můžeš plavit. Patří starému Cavanaghovi, který svým lidem nedá nic zadarmo. Rozmysli si, jestli máš tak naspěch.“ Ještě jednou se na něj podíval. „Nebo máš něco za lubem? Tak to budeš na palubě *Maidenu* v dobrý společnosti...“ ušklíbnul se a ukázal své dřavé zuby.

John jen pokrčil rameny. Bylo mu jedno, na jaké lodi bude dvanáct hodin přikládat uhlí pod kotel. A tak se zeptal jednoho z důstojníků na práci a měl štěstí. Jeden dělník včera odřekl. Alespoň v tu chvíli si myslel, že je to štěstí...

Další den nastoupil se svým námořnickým vakem na palubu. Hlavně pryč od svého pěstouna, pryč z toho světa pl-

ného lži, ve kterém žil. Jen strach o mladšího bratra nemohl jen tak ze sebe setřást. Až doposud se malý Ewan mohl schovat za jeho zády. Ale teď, když už je mu sedmnáct, si musí se vším poradit sám.

2.

MNICHOV, 1998

Katharina odhodila tašku pod psací stůl a padla na židli. Tmavé sluneční brýle si posunula nad čelo a sáhla po telefonu. Musela bezpodmínečně někomu zavolat a vyličit mu, jak se s Tomem minulou noc pohádala. Ten idiota jí neustále předhazoval, že je pro ni její práce důležitější než jejich vztah. Takový nesmysl. Jako by nevěděl, jak tvrdě o tuhle práci u velkého mnichovského zpravodajského magazínu bojovala. A navíc v oblasti jejích snů, v „Moderním životě“. To znamenalo, že se měla zabývat moderní hudbou, filmy, zpěváky a herci. Už půl roku chodila v rámci pracovních povinností na večerní koncerty vycházejících pěveckých hvězd, nebo na odpolední tiskové předváděčky filmu, který měl přijít od kin až o několik týdnů později. Byla to pro ni báječná práce!

To přece musí Tom pochopit, že teď prostě nemůže jen tak odjet na tříměsíční cestu s batůžkem po Latinské Americe. Je sice chvályhodné, že se Tom chce naučit pořádně španěl-

sky, ale ona přitom přece být nemusí. Ale Tom to pochopit nechtěl. Pořád se na ni jen díval těma svýma bleděmodrýma očima a opakoval: „Byl to přece náš společný sen, miláčku. Nevzpomínáš si?“

Katharina přikývla. „Ano. Ale zatímco tys na svůj sen čekal, já potkala pravý život. Mám svou vytouženou práci, šéf je se mnou spokojený...“

Ani nestihla větu dokončit. Tom náhle vstal, položil jí ruku na rameno a s vážnou tváří jí řekl: „Jednu věc si musíš ujasnit. Jestli je pro tebe kariéra tak důležitá, pak nemáme žádnou společnou budoucnost. Klidně si dál šplhej po svém žebříku nahoru, já ti jen přeju, aby ses pak tam nahoře necítila sama.“

To byl celý on. Vždycky měl po ruce nějaké extra důležité rčení. I ve stech letech se nejspíš bude chovat jako studentík, spát na matraci na zemi a sušenky ze supermarketu pro něj budou gurmánskou pochoutkou.

Katharina se s takovým životem v posledních měsících rozloučila. Měla před sebou zářivou kariéru žurnalistky, staré džíny vyměnila za tmavé kalhotové kostýmy a cítila se dobře v elegantních lodičkách a s diktafonem v ruce. Studentské časy byly definitivně pryč a s nimi i bezstarostné cestování. Ačkoli to potají trochu postrádala – ta nádherná volnost se dá pocítit jen s batohem na zádech při stopování na nějaké odlehlé silnici bůhví kde –, ale byla natolik rozumná, aby věděla, že takhle to nejde věčně. Narozdíl od Toma.

Zapnula počítač a než se nastartoval, dívala se z okna. Výšková budova kanceláří zpravodajského magazínu poskytovala neuvěřitelný výhled až k Alpám, které se tyčily kousek za Mnichovem. Když má tak krásné pracoviště, potřebuje vůbec dovolenou? Nebo přítele? Další už určitě čeká za ro-

hem! A ona už se postará o to, aby měl pochopení pro její zaměstnání!

Do jejích úvah zazvonil telefon. Pohled na displej jí prozradil, že je to interní linka. Šéf redakce. To bylo nezvyklé – ještě nikdy jí nevolal. Co to může znamenat? Nebyl snad s něčím spokojený? Ozvala se jeho sekretářka. „Přišla byste prosím k nám, paní Krugová?“ Katharina se zamračila a položila sluchátko.

S nejistým pocitem se vydala k šéfově kanceláři. Cítila se skoro stejně, jako tenkrát, když si ji k sobě zavolal ředitel školy. Tehdy šlo jen o napomenutí, ale nyní mohla být ve hře celá její kariéra. V duchu si prošla několik posledních dní v redakci. Co udělala, že to mohlo vyvolat u šéfa nespokojenost? Včera byla na konferenci, kde se jednalo o natáčení filmu *Pán prstenů*. Přípravy už začaly na Novém Zélandu a Katharina vyprávěla, že tam žila několik měsíců a že by měli tohle mamutí dílo sledovat, aby o něm nepsali jako poslední. Normální poznámka redaktora. Za to se snad na ni zlobit nemůže. Nebo snad ano?

Vstoupila do sekretariátu šéfredaktora. „Jsem tady,“ usmála se. Proč jen se nemůže zbavit pocitu provinilé školáčky? Sekretářka od své práce ani nevzhlédla, jen pokynula rukou k otevřeným dveřím šéfových kanceláří. „Jděte rovnou dál, čeká na vás.“

Šéfredaktor seděl za psacím stolem, na kterém se vršily knihy, časopisy i různé výstřižky. Kdyby stůl nebyl z oceli a skla, určitě by se pod tou tíhou prohýbal. Šéf se na ni podíval a ukázal na židli na protější straně stolu. V jeho tváři nebyla ani stopa po úsměvu. Katharina se na židli zavrtěla. Trvalo celou věčnost, než konečně začal.

„Mluvila jste včera o tom filmu, o tom velkém natáčení Petera Jacksona na Novém Zélandu.“

Katharina přikývla. „Ano, je to opravdu velká věc. Mnoho vynikajících herců se na něm chce podílet a už teď se připravují místa, kde se bude natáčet, i když se má začít až za rok. Myslela jsem si, že by se o tom mělo brzy začít psát. Je přece hodně obdivovatelů a fanoušků Tolkiena, a jen málokdo věří, že to Jackson zvládne. Myslím jen to množství různých prostředí, které Tolkien popsal, jsou jako zakletá...“ Zarazila se. Tohle už přece říkala včera na konferenci, není důvod to opakovat.

Šéf se na ni díval s pobaveným úsměvem. „Ano, vím, co jste říkala. Vy jste tam žila?“

„Ano, skoro půl roku během studia. Jsou to už tři roky, ale nemyslím si, že se tam něco změnilo. Nový Zéland je mnohem přívětivější a pomalejší než Německo.“ Tázavě se na šéfa podívala. Co asi zamýšlí?

„To vám rád věřím. Ale stejně byste to měla zkontrolovat. Chtěl bych, abyste tam zajela a podívala se, kde a jak se ty kulisy staví. Kolik lidí pracuje v té Jacksonově firmě a co si o tom myslí Novozélandané, kteří se na tom nepodílejí.“

„Já mám jet na Nový Zéland?“ Katharina se musela ujistit, tak neuvěřitelný jí ten návrh připadal. „A napsat reportáž?“

Šéf přikývl. „Ano, přesně to jsem myslel. Dám vám tři týdny, ať se nevymlouváte na nedostatek času, jetlag či cokoliv jiného. A teď bych od vás rád dostal nějaké předběžné zprávy a taky něco o začátku natáčení. Troufnete si na to?“

Katharina přikývla. V hlavě se jí rojily myšlenky. Musí hned zavolat Sině, říct jí, že přijede na návštěvu. Jak je to vlastně teď s roční dobou? Tady je podzim, takže na Novém Zélandu jaro. Jak jen získá kontakt na firmu Jacksona? Prostě to musí vyjít. A kdo se mi postará o letenku a tak?

Teprve v tu chvíli si uvědomila, že se na ni šéf pobaveně dívá. „Vaše první velká zahraniční reportáž, že? Užijte si to. Paní Schallerová vám zajistí letenky. Tak dobrou zábavu a už se těším, až vaši reportáž budu číst.“

Pokynul jí a obrátil se zase k horám papírů na svém stole. Vypadaly jako nudné účty a faktury a Katharina byla ráda, že s tím nemá nic společného. Dostala ze sebe jen poděkování a opustila kancelář.

„Budu potřebovat letenku na Nový Zéland!“ vyhrkla rovnou na sekretářku. „Poletím na natáčení Pána prstenů.“

Paní Schallerová nedala najevo překvapení, sáhla po kousku papíru a jen se zeptala: „Kdy? Co je cílové letiště? Máte v pořádku cestovní podklady? Nepotřebujete nějaké očkování?“

Katharina se snažila udržet své nadšení na uzdě a zachovat si profesionální postoj. „Byl by dobrý let do Christchurch, nejlépe začátkem listopadu, tedy za dva týdny. Ostatní si do té doby vyřídím. Očkování není na Novém Zélandu nutné, naštěstí.“

Sekretářka přikývla. „Postarám se o to. Máte nějaká přání ohledně ubytování?“

Katharina chvíli přemýšlela. „To si zorganizuji sama. V Christchurch žije moje kamarádka, mohla bych přespávat tam...“

„Za nocleh v soukromí můžete účtovat šedesát marek, nezapomeňte na to při vyúčtování,“ řekla ještě sekretářka. „Budete potřebovat zálohu na cestovní náklady?“

Katharina bez dalšího přemýšlení zavrtěla hlavou. „Ne, to můžeme vyřídít potom... Děkuji.“

Jako v transu zamířila zpět ke svému psacímu stolu. Reportáž z Nového Zélandu. Jestli tohle není naplněný sen! Musí hned zavolat Sině! Před třemi lety spolu Nový Zé-

land procestovaly. Sina, která studovala medicínu, se tenkrát bezhlavě zamilovala od Brandona, dědice velkého rejdařství a nejmladšího kapitána supertankeru v celém Pacifiku. Hlavně však byl velmi milý, pohledný a zamilovaný do Siny. Jeho dědeček byl tehdy proti jejich svazku, ale ti dva ho dokázali přesvědčit. Souviselo to s příběhem, který se kdysi odehrál mezi babičkou Siny a Brandonovým dědečkem. Nebyl zrovna hezký a postaral se o dramatický vývoj i v současnosti. Katharina o tom věděla jen velmi povrchně.

V době, kdy Sina již delší dobu žila na Novém Zélandu, dostala Katharina své první místo jako novinářka a její život se zcela změnil. Od Siny dostávala v posledních letech jen vánoční přání, pozvání na svatbu a nakonec oznámení o narození malé Avy Ruihy. Ale to nic neznamená, Sina bude mít zcela jistě radost z návštěvy z Německa!

O půl hodiny později položila Katharina sluchátko. Přesně tak, jak předpokládala, Sinu by ani ve snu nenapadlo, že znovu obejmě svoji starou kamarádku ze studentských let. „Máme si toho tolik co vyprávět!“ opakovala pořád dokola. „A když budeš mít štěstí, pak bude za dva týdny doma i Brandon, měl by se v nejbližších dnech vrátit do přístavu.“ Zněla vesele, i když Katharina si život manželky námořníka nepředstavovala příliš romanticky. Ale co o tom věděla – sama nedokázala pro vztah obětovat ani svou kariéru...

Další dva týdny uběhly jako voda. Musela se rozloučit s přáteli, sbalit si věci, zorganizovat si zástup v redakci, a tak ani neměla čas truchlit pro Toma. Ten vyrazil s ruksakem do Mexika a ona si ani na okamžik nepřála být s ním. Místo toho se moc těšila na cestu na Nový Zéland. Vzpomínala na procházky pod stromovitými kapradinami a na osamělé pláže s teplými prameny a měla pocit, že na druhém konci světa byla neskutečně dávno. S optimismem si balila do kufru ne-

jen lehké pracovní kostýmky, ale i pevné pohorky, šortky, plavky a lehký neoprénový oblek pro případ možnosti surfování nebo klouzání na vlnách. Jako reportérka musí být připravená na všechno. Nakonec do příručního zavazadla nacpala ještě drahou kameru, a pak už seděla v taxíku ujíždějícím směrem k letišti.

Když po šestatřiceti hodinách vystupovala z obrovského jumba singapurských aerolinek, necítila se zrovna svěží. Proč jen ten ráj leží tak strašlivě daleko? Uvědomila si, že přistěhovalci v minulosti cestovali plachetnicí dobré tři měsíce a jen doufali, že se nepřihžene bouře. To muselo být peklo. I později, kdy parníky zvládly cestu za několik týdnů, musela být plavba úmorná. Proti tomu jsou dvě noci a den v letadle učiněný luxus. Katharinina záda a zarudlé oči však svědčily o něčem jiném. Před přistáním se trochu upravila, aby ji Sina vůbec poznala. Ačkoli, už ji párkrát v podobném stavu viděla, třeba po tom nevydařeném kempování v korytě řeky nebo s přišernou kocovinou... Už by ji nemělo nic jinak zvlášť vyděsit. Určitě ne pohled na kamarádku, která je jen trochu nevyspalá.

Když Katharina vyšla do letištní haly, hned Sinu uviděla. Vypadala pořád stejně, zlatavé blond vlasy, které teď nosila zastřížené k bradě, světlé modrozelené oči, připomínající barvu moře, stále sportovně štíhlá postava – a jako jediná změna malé světlovlase děvčátko se stejnými očima, které se k ní tisklo a zvědavě pozorovalo dění kolem. Katharina je objala obě najednou. „Vypadáš báječně! Ten život tady tě opravdu dostal!“

Sina přikývla. „Je to prostě perfektní, měla jsem štěstí... Brandonova loď přistane dnes odpoledne, taky se těší, až tě uvidí. A teď pojď s námi domů, máme si toho tolik co vyprávět!“

Malá Cavanaghova rodina žila stále ještě v malém žlutém domku, ve kterém se v prvních měsících své lásky milenci schovali před starým Cavanaghem. Zahrada s kvetoucími keři, romantická veranda s grilem – Katharina se tu okamžitě cítila dobře. Sina jí připravila postel v pracovně a přitom ve-sele vysvětlovala: „Jestli budeme chtít druhé dítě, musíme si najít něco většího, tady by nám jeden pokoj chyběl. Ale zatím je to pro nás perfektní. Kromě toho máme s tímhle domem spojeno tolik vzpomínek. Cítím se tu pořád jako čerstvě zamilovaná.“

Malá Ava ve čtrnácti měsících začínala chodit, teď se ne-jistě kolébala zahradou na svých baculatých nožičkách, za-tímco se obě ženy usadily se sklenkou vychlazeného bílého vína na terase.

„Jsi tady šťastná?“ zeptala se Katharina jako první. „Byl to tenkrát obrovský skok. Z Německa na Nový Zéland, pracovat tu a vdát se...“

Sina se usmála. „Tak velký skok to zase nebyl. U Brandona jsem měla jistotu, že jsem našla toho pravého. A tohle štěstí trvá dodnes. Vzpomeň si na mou babičku Avu. Ta se vydala do neznáma, neznala ani muže, kterého si měla vzít. Což mi připadá mnohem odvážnější než to, co jsem udělala já. Tobě ne?“

„Určitě, ale to byla jiná doba. Lidé, kteří tenkrát odcházeli do ciziny, byli opravdu zoufalí, neměli ve své vlasti žádnou budoucnost...“ Katharina se na Sinu tázavě podívala.

Ta s něhou v očích sledovala svou dcerku, která právě soustředěně cupovala bílý květ na malé kousky.

„Možná to tak vidíš, ale pro mě by život bez Avy a Brandona nebyl tak nádherný, jako je teď. Myslím, že člověk potká velkou lásku v životě jen jednou – a když své štěstí nepopadne hned za pačesy, osud ho má za hlupáka a potrestá

ho. A já jsem přesvědčená, že jsem v Brandonovi potkala toho správného muže na celý život. Možná je to osud, že se Avin příběh takhle uzavřel.“

Katharina sáhla po sklence s vínem, zhluboka se napila a přemýšlela o Sininých slovech. „Vy jste Brandonovu dědečkovi nepověděli celou pravdu, kterou jsi odhalila? Nikdy jste mu neřekli, že zničil život tolika lidem?“

Sina pokrčila rameny. „Ale ano. Brandon mu to všechno hodil na hlavu ještě před pohřbem Ruihy. Příběh Avy a jejího šťastného manželství s Johnem Densonem, i o tom důležitém neštěstí, které Densona stálo život. A taky o zoufalství Avy, když musela nechat svého malého synka Brandonovu dědečkovi, o zplazení Ewana, Brandonova otce. Ale po pohřbu Ruihy se Brandon rozhodl, že není jeho povinností vysvětlovat minulost svému otci. K čemu by Ewanovi bylo, kdyby se dozvěděl, že jeho matka byla Maorka? Už se s ní nemůže setkat, je mrtvá. Dlouho jsme se o tom s Brandonem bavili a rozhodli se, že necháme duchy minulosti spát. Už je to tak dávno. Teď je starý Cavanagh ve svém domě většinou sám a může přemýšlet o svých chybách. Jen jeho stará hospodyně Fiona se o něj stará. A já jsem si jistá, že občas i pláče. V podstatě se mu rozplynulo všechno, co získal lží a podvodem. No, pořád vlastní to velké rejdářství, ale to už skoro celé převzal Ewan a postaral se o lepší podmínky pro své zaměstnance než starý Cavanagh... Ne, myslím si, že to bylo správné rozhodnutí nechat minulost spát.“

Katharina přejela prstem po drsném povrchu stolu. Zjevně neměl nikdo čas na nový nátěr olejem nebo lakem. „A jak to bylo s tím Ewanovým bratrem? Nepsala jsi mi tenkrát, že se nečekaně objevil na pohřbu Ruihy?“

„Ano,“ přikývla Sina. „Ale nemluvila jsem s ním. Byl na pohřbu, ale pak hned zmizel v davu smutečních hostů. Ptala

jsem se po něm, ale nikdo ho neviděl přijít ani odejít. Nikdo nevěděl, odkud se dozvěděl o pohřbu ani kde teď vlastně žije. Zůstalo to tajemstvím.“

„A ty ses nikdy nepokusila přijít tomu na kloub?“ Katharina se zvědavě podívala na svou kamarádku. To se jí nepodobalo, vždycky chtěla všechno odhalit.

Sina otáčela svým snubním prstýnkem s malým diamantem, který se na slunci třpytil. „Vypτάvala jsem se, ale nikdo nic nevěděl. Co jsem mohla dělat? Kromě toho si s námi John mohl promluvit, kdyby chtěl navázat kontakt se svou rodinou. Musí přece vědět, že my nemáme nic společného se zločinem starého George Cavanagha. Přiznávám, že mě zklamalo, když nezůstal a nepromluvil s námi. Ale pak jsem si řekla, že musíme respektovat jeho rozhodnutí, tak jako spoustu jiných věcí, které udělal. I když bych byla zvědavá, jak probíhal jeho život... Ta povídačka o tom, že je notorik, byla nejspíš jen další lež George Cavanagha.“

Katharina zavrtěla hlavou: „Ale...“

Vyrušilo ji zarachocení klíče v domovních dveřích. Sina vyskočila ze židle, zjevně čekala jen na to, až se Brandon vrátí domů. Katharina zůstala sedět. Chtěla těm dvěma dopřát aspoň chvílku soukromí. A skutečně to trvalo drahnou chvílí, než se Sina s Brandonem v objetí objevili na verandě. Brandon jen nerad pustil Sinu, aby se přivítal s Katharinou.

„Jsem rád, že tě konečně zase vidím,“ prohlásil. Ani on se za poslední tři roky téměř nezměnil. Pořád ty šedé oči, rozčuchané vlasy, které mu trčely do všech stran, jako by se nikdy nečesal. Snad jen pár vrásek kolem očí, ale stále ta štíhlá svalnatá postava... Katharina ho objala.

„No, takhle jsme si to před třemi roky nepředstavovali, co? Myslím to, že se vy dva vezmete...“

„Já ano!“ prohlásil Brandon vážně. „Hned jak jsem Sinu uviděl, jsem věděl, že to je žena, se kterou chci strávit život.“ Nevypadal, že by to říkal jen tak.

Mezitím se přikolébala i malá Ava. „Táta, táta!“ volala a objala Brandonovi nohy.

Ten vzal svou dcerku do náruče. „Nějak jsi vyrostla, miláčku.“ Něžně ji pohladil po tváři. „A trošku zhubla, sluníčko moje! Už nejsi baculatý baby, brzy z tebe bude velká holka!“ Ještě jednou ji políbil.

Na chvilku si Katharina připadala jako vetřelec nebo očitý svědek zakázané scény.

„Jak dlouho jsi nebyl doma?“ zeptala se dojatým hlasem.

„Deset týdnů,“ odpověděli Sina i Brandon najednou. A Sina dodala: „Ale mám pocit, jako by to bylo dvakrát tak dlouho. Když Brandon odplul na moře, neuměla Ava ještě chodit!“

Brandon přikývnul. „Není to dobrý džob pro mladou rodinu...“

„...ale já věděla, do čeho jdu, když jsem řekla své ano,“ zasmála se Sina. „Zato má teď pět týdnů dovolenou, to je prostě sen. A já mám dokonce čtrnáct dní na klinice volno. Chceme si jet odpočinout na západní pobřeží a navštívit Hakopu. A Avě udělají prázdniny s mámou i tátou taky dobře. Připadá mi v poslední době hrozně bledá, skoro až průsvitná.“

„Škoda, že nemůžu jet s vámi,“ řekla Katharina lítostivě. „Ale za dva tři dny musím vyrazit a podívat se, jak to momentálně vypadá u těch hobitů.“

Všichni se zasmáli. Brandon šel ke grilu, který stál v rohu verandy a prohrábl v něm navyklým pohybem dřevěné uhlí. „Ale dneska to oslavíme, že jsme se zase setkali!“

Byla skoro půlnoc, když šli konečně spát. Dopřávali si jehněčí steaky, klobásky, sladké brambory a salát. Sina vy-

právěla historky z nemocnice a Brandon povídal o potížích s filipínskými námořníky. Když Katharina konečně padla do postele, byla si jistá, že poznala dokonalou šťastnou rodinku. A jestli někdy potká stejně báječného muže, jako je Brandon, udělá všechno pro to, aby měli také takový vztah jako ti dva. Ale to nejspíš není dopřáno každému...

3.

CHRISTCHURCH, 1998

Vlak ujížděl nocí. Seděla mezi kolejemi a dívala se vytrěštěnými očima vstříc tomu monsturu z ocele a železa. Vteřinu předtím, než vlak narazil do jejího těla, a ukončil tak její život, se Katharina probudila. Byla celá zpocená a volné triko, které měla na sobě místo noční košile, se jí lepilo na tělo. Zhluboka se nadechla a pak ji napadlo, že ten hluk nezmizel. Vlak rachotil dál uprostřed jejího pokoje. Její postel se pohybovala jako raněné zvíře po místnosti, zatímco na malém psacím stole se převrátil monitor.

Katharina vyskočila z postele a hned ztratila půdu pod nohama. Spadla na kolena a měla co dělat, aby se nerozplácla na zemi. Co to jen mohlo být? Její rozum zoufale hledal nějaké vysvětlení, proč se na ni řítí celá obloha. Chvíli zůstala klečct a vytrěštěnými očima se dívala, jak knihy padají z polic a láhev s vodou vedle její postele se překotila a voda se vylila.

Pak bylo náhle zase ticho. Chvíli ještě Katharina slyšela žbluňkání vody, která se dál vylévala z láhve a vzdálený pláč nějakého dítěte. Opatrně vstala, jako by nevěřila podlaze,

že už zase udrží rovnováhu. Udělala malý krok, už se nic nekolébalo. Dalším krokem se octla ve dveřích pokoje pro hosty a nahlédla do obývacího pokoje. Učiněná spoušť. Tam, kde ještě včera večer visely obrazy a knihy byly srovnané na policích, leželo teď všechno zpřeházené na podlaze. Překocená stojací lampa, dokonce i gril na verandě byl převrácený. Náhle si uvědomila, že nevyhasly všechny kousky uhlí v grilu a některé začínají doutnat – a v tu chvíli začala dřevěná veranda hořet. Proběhla rychle pokojem, popadla přitom patschworkový pléd, který ležel na gauči, a odsunula s námahou dveře, které visely v zárubních nakřivo. Hodila pléd na podlahu a dupala po něm tak dlouho, dokud si nebyla jistá, že oheň uhasila. Pak se podívala znovu do domu. Z perfektní domácnosti jedné šťastné rodiny vznikl naprostý chaos. Teprve teď Katharinu napadlo, že se jejím přátelům mohlo něco stát.

„Sino? Brandone? Avo?“ S hlasitým křikem vběhla zpátky do domu. Pomalu se otevřely dveře ložnice. V nich se objevil Brandon a silně kašlal. „Zemětřesení! Zatracené zemětřesení!“ volal.

„Nestalo se vám nic?“ zeptala se Katharina. „A kde je Sina?“

Brandon zavrtěl hlavou. „Jsme v pořádku, jen jedna skříň se překotila a zatarasila dveře. A ty jsi v pořádku?“

Katharina přikývla a dál se rozhlížela kolem sebe. „Co je s Avou?“

V tutéž chvíli uslyšeli panický nářek z dětského pokoje. Brandon se rozběhl ke dveřím, prudce je otevřel a zmizel ve tmě za nimi, Katharina mu byla v patách. V pokoji byla tma. Protože šla Ava spát ještě za denního světla, byly rolety na oknech stažené. Cvaknutí vypínače jen prozradilo, že vypadl proud. Katharina zamrkala, ale viděla jenom obrysy.

Sina se objevila s baterkou, její světlo putovalo pokojem až k dětské postýlce. Čelo s vyřezanou a vybarvenou princeznou s korunkou a žábou bylo nakloněné dopředu. Brandon ho s panikou zvedl a mumlal přitom: „Neboj se miláčku, žádný strach, táta je tady.“ Ava jen tiše fňukala. Chvilí trvalo, než Katharina pochopila, co dítě říká: „Avu bolí lučička, ...bolí lučička... táta!“

Brandonovi se podařilo vysvobodit svou dceru ze zbytků její hezoučké postýlky. Vkus malých holčiček je asi na celém světě stejný...

Brandon vzal svou dcerku do náruče a odnesl ji do obývacího pokoje. Utěšoval ji, zatímco Sina prohlížela malé ruku. Po chvilce se posadila. „Myslím, že má zlomené zápěstí. Potřebuju udělat rentgen, ale jestli to vypadá v celém městě jako tady a všude vypadl proud...“ Otočila se k Brandonovi. „Přines mi prosím lékařskou brašnu, je v autě. Nevzala jsem si ji včera domů, když jsem přivezla Katharinu. Potřebuju analgetikum a s trochou štěstí v ní budu mít i plastové dlahy na Avinu ruku.“

Za okamžik byl Brandon zpátky s těžkou brašnou. Sina si prohlížela dlahy. „Jsou samozřejmě velké pro tak malé zápěstí, ale nůžkami snad půjdou zkrátit...“ Začala je stříhat a Brandon si mezitím sedl na zem. „Venku panuje totální chaos. Vypadá to, jako by do naší ulice spadla bomba... Kdybychom měli rádio, věděli bychom aspoň, co se děje.“ Vstal a zmizel v kuchyni. Chvilí se tam v něčem hrabal, a pak se objevil s malým tranzistorovým rádiem v ruce. Zapnul ho a držel si ho u ucha. Zpočátku jen šumělo, ale když hledal dál, ozval se hlas, který četl zprávy: „...mnoho ulic je zničeno, velké části Christchurch jsou momentálně bez proudu a bez vody. Pořádkové síly nemohou zatím podat žádné zprávy o obětech. Ale Christchurch mělo vlastně štěstí

v neštěstí. Protože k zemětřesení došlo v noci, bylo venku jen málo lidí, aut nebo autobusů. Obyvatelé na pobřeží byli varováni před vlnou tsunami...“

Ava začala znovu plakat. Brandon položil rádio stranou a vzal ji do náruče. „Máma se postará, aby se tvoje ručička zase uzdravila! Sina natáhla malou injekční stříkačku a vpravila světlou tekutinu Avě do žíly. „Teď už by neměla cítit bolest a snad usne,“ řekla. A skutečně po chvíli se dech malé prohloubil a usnula. Domem se rozléhal jen trochu kovový zvuk rádia.

Brandon po chvíli vstal a zmizel v kuchyni. Ženy slyšely, jak tam něco hledá, a pak sykot kempinkového vařiče. Posléze se objevil se dvěma šálky kouřícího čaje. „Dobře že Sina už připravila všechno na naši dovolenou, jinak bych ten vařič těžko hledal...“ řekl s úsměvem a podal Katharině šálek čaje.

Sina se tiše zasmála. „Tak už si příště nestěžuj, že je tvoje žena přehnaně pořádná. Můj pořádek vydrží i zemětřesení.“ Pohládila svou spící dcerku po čele. „Musíme se pokusit dostat Avu do nemocnice. Jestli nebudou silnice sjízdné, musíme to zkusit pěšky. Je to jen pár kilometrů...“

„Teď si napřed vypij ten čaj. Mezitím se venku rozední a lépe posoudíme, jakou cestu zvolíme.“ Brandonův hlas byl teplý a uklidňující. Docela jiný než ten hlasatelčin, který se ozýval z rádia a hlásil stále nové „breaking news“. Epicentrum zemětřesení bylo zřejmě jen pár kilometrů na západ od Christchurch, v Lytteltonu. Brandon vypadal ustaraně. Sáhl po sluchátku, chvíli si ho podržel u ucha a znovu ho položil. „Doufám, že se rodičům nic nestalo. A posádce... většina jich zůstala dnes v noci ještě na lodi...“

„Tví rodiče si budou dělat stejné starosti jako ty. Musíme prostě počkat, než budou telefony zase fungovat...“ snažila se ho Sina utěšit.

S pohledem na oblohu, která už na východě nabírala světlejší barvu, se zvedla. „Ale teď už bych chtěla s Avou vyrazit. Injekce nepůsobí věčně, nejradši bych udělala všechna vyšetření, ještě než se vzbudí. Tak bychom ji ušetřili strachu i bolesti.“

Brandon přikývl a vstal. „Podívám se, jestli najdu ve sklepě krosnu na dítě.“ Otevřel jednoduché dřevěné dveře pod schody a sešel s baterkou, kterou také našel v kempinkovém vybavení, které připravila Sina, dolů. Netrvalo dlouho a vrátil se s krosnou v ruce. „Už jsme ji měli na mnoha túrách. Tak Avu doneseme do nemocnice nejlépe.“

Za malou chvíli se vydali všichni tři se svým vzácným nákladem na cestu. Ava spokojeně spala s pootevřenou pusou, zatímco Brandon opatrně procházel kolem trhlin v zemi a vyvrácených stromů. V Katharině se najednou probudil instinkt reportérky. Nepotřebovali by v Mnichově nějakou zprávu z oblasti zemětřesení? Pro všechny případy vzala s sebou fotoaparát a cestou tu a tam udělala snímek. Brandon s krosnou na zádech, dítě má ruku v dlazi, stojí před zcela zničeným domem. Žena v noční košili, která sedí na schodech před svým domem a zírá před sebe prázdným pohledem... V ruce drží cigaretu, kterou si zapomněla zapálit. Malý psík, jenž si s kňučením našel skryš pod keřem. Osvětlený supermarket FiFo, který přes to neštěstí otevřel, a lidé se tu zásobovali vodou. A mezitím stále znovu její přátelé, kteří si razili cestu, jak nejrychleji to šlo.

Trvalo dobrou hodinu, než před sebou uviděli budovu nemocnice. Před vchodem stálo velké množství lidí. „To je pro každého lékaře hororový scénář,“ mumlala Sina a pokynula Brandonovi a Katharině, aby šli za ní k vedlejšímu vchodu. Otevřela dveře a vešli do tmavé chodby. Sina cíleně vyběhla schody a došla osiřelými chodbami až k velkým železným

dveřím. Když je odsunula, bylo to, jako by se octli uprostřed nějakého zlého snu. Muži, ženy a děti tam seděli na nosítkách nebo prostě jen na zemi. Bylo těžké říct, kdo je raněný a kdo je tu jako doprovod. Sina odvedla Brandona a Katharinu do malé místnosti a řekla, že se hned vrátí, a zmizela v té změti sester, ošetřovatelů a lékařů, která panovala na chodbách.

Brandon se za ní díval trochu bezradně. „Doufám, že ví, co dělá,“ zamumlal nakonec a sundal opatrně Avu ze svých zad. Holčička se neprobudila, spala dál a zhluboka a pravidelně dýchala. Otec ji opatrně uložil na několik dek, které ležely v rohu. Pak si sedl vedle ní, položil jí ruku na rameno a potřásl hlavou. „Něco takového jsem ještě nikdy neviděl,“ mumlal pořád dokola.

Katharina zvedla tázavě svou kameru. „Máš něco proti tomu, když se tu porozhlédnu a udělám pár fotek?“

„Ne, stejně mi teď nemůžeš nijak pomoci.“ Rozhlédl se po místnosti. „Ale kdybys mohla někde sehnat čaj nebo kafe, byl bych ti vděčný. Tahle noc byla příliš krátká...“

„...a včera večer jsme bohužel také vypili dost vína!“ doplnila Katharina se smíchem. „Podívám se, co se dá dělat.“

S tím se vydala na cestu. Rychle zjistila, že jde o velký počet lehkých zranění, která utrpěli obyvatelé Christchurch. Většina z nich měla jen naraženiny, pohmožděniny, tržné rány nebo vymknuté klouby. Byli šokováni silou zemětřesení, ale dřevěné domy, ve kterých většina lidí bydlela, pohyby země vydržely. Katharina vyfotografovala několik dětí v pyžamech, které seděly unavené na dece, a pak objevila Sinu. Právě v tu chvíli vycházela z jednoho pokoje. „Můžu teď k rentgenu,“ řekla. „Pojď, přineseme Avu.“

O několik minut později měli jistotu: Ava měla nekomplikovanou zlomeninu, která se musela dát jen do dlah. Je-

den ortoped z nemocnice přistoupil k její posteli, narovnal ruku a přiložil dlahu. Pak si dítě prohlížel se svraštělým čelem. „Nechal bych jí udělat rozbor krve. Ta malá vypadá dost bledá, no, po takové noci... Ale co budu radit, sama jste lékařka...“

Sina se na něj překvapeně a znepokojeně podívala a změřila dcerce tep. „Jen jestli teď bude mít někdo čas na laboratorní vyšetření. Ale když myslíte, že by to bylo na místě...“ Zavrtěla hlavou. „No, uškodit to rozhodně nemůže... a v poslední době je opravdu nějaká bledá,“ řekla nakonec spíš sama sobě a odebrala dcerce vzorek krve. Pečlivě popsala malou skleněnou baňku a zmizela s ní znovu na chodbě. Když se vrátila, usmála se na Brandona. „Mrzí mě to, miláčku, ale teď mě tu opravdu potřebují. Můžeš jít s Avou domů sám? Pomůžu ti pár hodin, než bude ošetřena většina zraněných. Zvládneš to?“ podívala se tázavě na manžela.

Brandon přikývl. „To chápu. Trochu s Katharinou ukliďme. Když znovu postavíme police a narovnáme do nich knihy, nemělo by to být už tak hrozné. A možná budeme mít štěstí a půjde už proud.“

Sina ho políbila na tvář. „Jsi poklad! Tak zatím!“ Zamávala jim a zmizela v davu u nouzového příjmu. Brandon s Katharinou osaměli.

Katharina pokrčila rameny. „Myslím, že bude lepší vydat se na cestu domů. Šance sehnat tady kávu nebo čaj je nulová. To radši nahodíme znovu ten tvůj kempinkový vaříč.“

A tak vyrazili. Když došli zpět k domku, Ava se probudila ze svého hlubokého spánku, injekce od Siny zjevně přestala působit. Začala se vzpírat, ucítila dlahu na ruce a hned protestovala: „Co to je? Plyč!“

Brandon ji držel pevně a pokoušel se jí vysvětlit, že teď musí tu dlahu nějakou dobu nosit, dokud se jí ruka neu-

zdraví. Ava nevypadala moc přesvědčeně, ale pak rychle změnila téma: „Papat!“

Brandon se pousmál. „Tak to nejhorší už máme za sebou. Podívám se, co je v lednici.“

Katharina zůstala s Avou na schodech před domem, než se Brandon objevil s míchanými vejci, toasty a čajem.

Brandon a Katharina pak začali v domě uklízet. Z rádia se dozvídali o rozsahu škod. Protože k zemětřesení došlo uprostřed noci, počet obětí nebyl příliš velký. Odhad je okolo dvaceti lidí, kteří přišli o život pod padajícími cihlami, větvemi nebo vyvrácenými stromy. Věcné škody byly zhruba stejně velké: Některé domy už nebyly obyvatelné, některé silnice byly nesjízdné. Ale už odpoledne znovu fungoval proud a o něco později mohl Brandon telefonovat se svým otcem v Lytteltonu. S ulehčením odložil sluchátko.

„Rodičům se nic nestalo, dokonce můj dědeček je na tom dobře, jen nadává na škody na mé lodi. Není divu, *Pacific Coral* byl v přístavu jediný. Námořníkům se nestalo nic, myslím, že jsme měli štěstí v neštěstí.“

Pak zavolala Katharina do redakce. Šéfredaktor byl ze své mladé novinářky nadšený. „Pošlete mi zprávu očitého svědka a fotky. Odteď jste naše korespondentka na Novém Zélandu!“ Na článek jí dal čas jen jeden den, ale Katharina už ho stejně měla v hlavě hotový. Koneckonců je něco zcela jiného, když člověk čte zprávu o takovém neštěstí, než když na vlastní kůži prožije, jak mohou přírodní síly změnit lidem ze dne na den jejich životy.

Zem pod nimi se stále trochu zachvívala, jako obrovské zvíře, které zlehka dýchá. „Máte to tu často?“ zeptala se Brandona, když vyklízeli rozbité nádobí z kuchyňské skříňky.

Ten pokrčil rameny. „Ano. Ale jen zřídka tak silné. Nový Zéland leží v koutě světa, kde je země ještě v pohybu. Proto máme krásné jezero Rotorua a Tongariro, naši sopku. A jezero Taupo je prostě jen velký kráter naplněný vodou. Zemětřesení by nemělo být pro nás žádné překvapení. A přece každý doufá, že neprožije velké otřesy.“

Podíval se do mrazničky. „Proud nešel dost dlouho, budeme si muset večer udělat barbecue, jinak se tohle maso zkazí. I kdyby teď znovu zmrzlo, nebude už k ničemu. Podíváš se do kuchyně, jestli tam máme cibuli a nějakou zeleninu?“

Katharinu překvapilo, jak rychle přešel Brandon od svého rozjímání o stálém nebezpečí zemětřesení ke zbytkům jídla v lednici. Ale nejspíš to byla právě ta známá mentalita národa vystěhovalců, kteří si nemohli dovolit zůstat po katastrofě v nečinnosti. Tento národ se vyznačoval už dvě století tím, že všechno hned znovu postavil.

Zmizela v kuchyni a prohlížela si obsah spížírny. Pak se vrátila s plnou náručí dýní, sladkých brambor a cibule. „To nám bude stačit až až, Sina nakoupila dobře.“

Obloha nad Christchurch se zbarvila tmavě modře, zatímco Brandon zapálil uhlí a griloval maso. Zelenina se mezitím dusila v alobalu a ve sklepě našli ještě dvě ne zcela vychlazená piva. Ava už dávno ležela znovu ve svém pokoji v hlubokém spánku. Brandon prostě jen vyndal matraci z postýlky a položil ji na zem. Dřevěná postýlka skončila na hromadě v zahradě, kterou Brandon odbyl slovy „to už je na vyhození“.

„Nepočkáme s jídlem na Sinu?“ zeptala se Katharina.

„To nemá smysl,“ řekl Brandon a zavrtěl hlavou. „Dneska to musí být v nemocnici peklo a ona není ten typ, co by odešel domů dřív, než bude všechno hotovo. Abych byl upřímný, nečekám ji před půlnocí...“

Katharina mu musela dát za pravdu. Její kamarádka byla vzorem uvědomělé lékařky, na tom se určitě nic nezměnilo. Ještě než svou úvahu domyslela, zaslechla, jak se se zaskřípěním otevřela zahradní branka. Sina vstoupila do slabého světla. Katharina se při pohledu na ni vyděsila. Sina byla bledá, pod očima měla tmavé kruhy a rozčuchané vlasy jí visely do obličeje.

Brandon, který se při pohledu na ni také zarazil, vyskočil a vzal svou ženu do náruče. „Miláčku, co se stalo? Bylo to v nemocnici hodně zlé?“

„V nemocnici? Ne... hodně práce, ale nikdo nebyl v ohrožení života. Ne, je to...“

Hlas jí selhal a ona propukla v pláč.

Brandon ji hladil po zádech, jako by chtěl uklidnit malé dítě. „Tak co je, miláčku? Nedělej si starosti, dáme všechno zase do pořádku. Takové malé zemětřesení nás přece neporazí.“

„To není kvůli zemětřesení!“ Sina s pláčem zavrtěla hlavou. „Jde o Avu! Nechala jsem jí vyšetřit krev a...“ Znovu se rozvzlykala. Chvilí trvalo, než mohla mluvit dál. „Je nemocná, Brandone, opravdu nemocná. Když nebudeme mít velké štěstí, může nám umřít!“

Brandon se na ni nechápavě podíval. „Kvůli zlomenému zápěstí?“

„Ne.“ Sina zavrtěla hlavou a snažila se uklidnit. „To zápěstí není tak velký problém. To se zahojí, ale vzpomínáš si, že se mému kolegovi zdála moc bledá? Proto jsme jí nechali vyšetřit krev. A výsledek z laboratoře právě přišel. Ona má rakovinu krve, vzácnou agresivní formu. Aspoň to tak říká náš onkolog. Musí udělat ještě další vyšetření, ale je si skoro jistý... Jestli má pravdu, pak naše dítě může zachránit jen transplantace kostní dřeně! Hned jsem si nechala udělat test a ty si taky